

povredu prava na pravično suđenje iz člana 6 i prava na slobodno uživanje imovine iz člana 1 Protokola 1 Konvencije.

Oslanjajući se na svoju dosadašnju praksu Sud je naložio državi da podnositeljki isplati postojeće dugovanje utvrđeno presudom domaćeg suda iz 1994. godine, umanjeno za iznose koji su joj na osnovu te presude već isplaćeni. Sud joj je dosudio i dve i po hiljade evra na ime ukupne nematerijalne štete i troškova postupka.

Pop-Ilić i drugi protiv Srbije. – Podnositeljke su se obratile Sudu zbog neizvršenja konačne odluke iz 2007. godine, kojom je domaći sud naložio njihovom poslodavcu, firmi koja je od 2003. u privatnom vlasništvu, da ih vrati na posao, isplati im zarade i prateća socijalna davanja i troškove postupka. Sud je utvrdio da država nije iznela razloge zbog kojih nije preduzela sve neophodne mere kako bi izvršila spornu odluku u periodu od jula 2007. kada su podnosioci podneli zahtev do januara 2011, kada je otvoren stečajni postupak nad dužnikom. Shodno tome, našao je povredu člana 6, prava na pravično suđenje. Uzevši u obzir da je dužnik bio preduzeće u privatnom vlasništvu, da nema pokazatelja da su sudske vlasti doprinele nemogućnosti izvršenja odluke, kao i stav Ustavnog suda o žalbi podnositeljki predstavke iz 2013. godine, Sud je odbacio kao neosnovane navode da im je povređeno pravo na slobodno uživanje imovine.

Svakoj podnositeljki ponaosob dosuđena je naknada nematerijalne štete u visini od 2.700 evra, i ukupno hiljadu i sedam stotina evra za pretrpljene troškove pred domaćim sudovima.

4. Odnos unutrašnjeg i međunarodnog prava.

Ustav Srbije od 2006. godine³⁷ sadrži odredbe kojima se definiše odnos međunarodnog i unutrašnjeg prava. Član 16, stav 2 predviđa da opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava i potvrđeni međunarodni ugovori čine sastavni deo pravnog poretka Republike Srbije i neposredno se primenjuju.

Ustav koristi termin „potvrđeni međunarodni ugovori“, koji se odnosi na ratifikovane međunarodne ugovore, dakle one koje je skupština potvrdila zakonom o ratifikaciji. Što se termina „opšteprihvaćena pravila međunarodnog prava“ tiče, nije jasno na koja se pravila misli, da li samo na pravila međunarodnog običajnog prava ili i na opšta pravna načela međunarodnog prava.

U delu Ustava koji se bavi hijerarhijom pravnih akata predviđeno je da potvrđeni međunarodni ugovori moraju biti u skladu s Ustavom (čl. 194, st. 4), dok zakoni i drugi opšti akti moraju biti u skladu s potvrđenim međunarodnim ugovorima i opšteprihvaćenim pravilima međunarodnog prava (čl. 194, st. 5), što znači da je hijerarhija međunarodnopravnih normi različita. Međunarodni običaji i opšta pravna načela međunarodnog prava („opšteprihvaćena načela međunarodnog prava“) su iste pravne snage kao Ustav, dok je Ustav iznad ratifikovanih međunarodnih ugovora, a zakoni i drugi opšti akti su manje snage od ratifikovanih međunarodnih ugovora, običaja i opštih pravnih načela i moraju biti u saglasnosti s njima. Iz ovog proizlazi da u slučaju sukoba našeg domaćeg prava s međunarodnim, međunarodno pravo ima prednost, osim u situaciji kada je ratifikovan međunarodni ugovor u suprotnosti s Ustavom.

Ovakva odredba može pokrenuti pitanje međunarodne odgovornosti Srbije u slučajevima kada ne ispunjava obaveze iz međunarodnog ugovora zbog njihove nesaglasnosti sa Ustavom. Na ovo je ukazala i Venecijanska komisija za demokratiju putem prava u mišljenju datom povodom Ustava